

GÉCZI JÁNOS

Ernő utca

A levegő érkezett először,
és vele a fülledt és gyászsötét
termet az utca autóbűze
és a mocskok szaga töltötte be.
Könnyen sodródott, hajakba kapott,
fodorba, sálba, mütőzöld maszkba,
bármibe, mely az útjába került!
Odaállt a rózsacsokor elé,
a szálak közé nyúlt, örvényeket
csavart a bimbók közepébe,
melyeknek korábban helyük se volt.
Szennyfoltok gyűltek a váza vizében.
A búcsúzó arról beszélt, hogy nincs
ok az elválásra.

A bakkszagú levegőt követve
fénylap vetődött a széksorok
közé, ablaküvegről vagy bringa
tükréről, amelyből a jelen ki-
kimarad, s jöttek, jöttek utána
zörejek, zajok, berregések,
rendőrló nyerített, és míg valaki
hosszan, csendessé nyújtózóan
szidalmazta másvalaki anyját,
melynek véget vetett az ajtónyi-
korgás. Ám akkor már ott termett bent
a ház előtt nőtt bokor, lombtalan,
darabokban a lépcső, aszfaltkelések
a tizenkilencből, a salétromos
lépcsőház pannója, példázva,
milyen szürke és foltos az enyészet.
Fakapuk, ablakok, üregek,
amelyekben egykor galambok
szálltak meg, szögek, melyekbe kisfiúk
léptek, az utca összes erkélye,
lukas, csöpögő bádogeresze,
a koszlott háztömbök egylete,
a tetők mohafolttömege.
S mindazok, akik valaha látták,
hogyan támolygott az Üllői úttól
a Tűzoltó utcáig holtrészegen
vagy csak félrészegen, duzzadt szemmel,
bár tudhatták, belül talpig tanár,
ki kicsit Cholnoky Viktor, Krúdy
és Füst és Móricz, de többnyire Nemecek,
s az utcával mindvégig egyező.
Akik látták őt kelni és feküdni.
S ahogy bajszát a nikotin sárgítja.

GÉCZI JÁNOS (1954) Balatonalmádi

Látták büszkének, elesetten,
Trabanttal, gyereket vonszolva,
húzva a lábát, tömött cekkerrel,
kábán. Mestere azt állítja
szép férfi volt, még ha az sok embert
hidegen hagyott is, mert inkább figyelt
valami szétbeszélt egészre.
Ott állt a szélütött szomszéd elhalt
lábánál a kutyája, s egy lány,
aki a Vödör bárban dolgozott.
S ott sírt, akinek a pináját
páviánvörösnek mondják, akit
dobáltak, mintha lenne babzsák,
s az, ki dobálta, ő is babzsák.
És azok helye is odaállt, akik
nem jöttek el.

Ott, a szobában, a teljes Ernő
utca, ahogyan azt a hatvannyolc
év összehozta, itt rendben, arra
rendetlenül, ebben takarosan,
abban esetlenül, ottan állt
mellette-előtte, ha együtt is,
egyes-egyedül. Arról nem eshet
szó, hogy a képernyő elborult,
se az ágyról, a katéterről,
se az apró méregfiolákról.
Részletekről, melyek nem szívódnak fel.